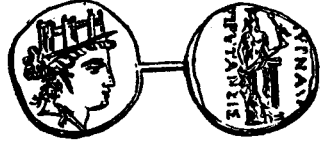

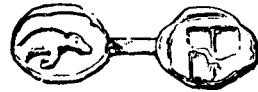
ἄρχοντα τῆς πόλεως. Ὁ Πιττακὸς εἶχεν ἤδη διαπρέψει εἰς τινὰ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πόλεμον, περὶ τοῦ Σιγείου, προγενέστερον, ὡς φαίνεται, τοῦ προαναφερθέντος ἐπὶ Πεισιστράτου πολέμου. Ὁ Πιττακὸς, ἄγων τότε τὸν στρατὸν τῶν Μυτιληναίων, ηὐτύχησε νὰ θανατώσῃ ἐν μονομαχίᾳ τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων Φρόνωνα· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐξηκολούθησεν ἀμφίροπος, καὶ ποτε, τραπέντων τῶν Μυτιληναίων, ὁ Ἀλκαῖος, ὅστις συνηγωνίσθη μετ' αὐτῶν ὡς ὀπλίτης, ἔφυγε μετὰ τῶν ἄλλων, ρίψας τὰ ὄπλα, τὸ δὲ παραδοξότερον εἶχε τὴν ἀφέλειαν νὰ ὁμολογήσῃ, ἐν μιᾷ τῶν ᾠδῶν αὐτοῦ, τὸ ἀτύχημα, ὅπως προγενέστερός τις ἕλλην ποιητῆς ὁ Ἀρχίλοχος, καὶ ἄλλος μεταγενέστερος ξένος, ὁ λατῖνος Ὁράτιος, ἐνῶ, ἂν τοιαύτη συμφορὰ συνέβαινεν εἰς τὸν φιλοτιμότερον Τυρταῖον, δὲν ἤθελε βεβαίως οὕτως ἐπιζῆσει. Ὁ δὲ Πιττακὸς, γενναῖος ἀναδειχθεὶς ἐν πολέμῳ, ἐφημίσθη καὶ ἐν εἰρήνῃ διὰ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ καὶ τὴν χρησιμότητα, ρυθμίσας μὲν ἐπιεικῶς τὰ πράγματα, ἀποθέσας δὲ μετὰ τὴν δεκαετίαν τὴν ἀρχὴν, ἂν καὶ πικρότατα λουδορεῖται ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ ἀντιπάλου Ἀλκαίου εἰς τὰ στασιωτικὰ καλούμενα τούτου ποιήματα. Ἀλλ' ὁ Πιττακὸς δὲν ἐφρόντισεν, ὡς ὁ σύγχρονος, καί, καθὰ λέγεται, φίλος αὐτοῦ Σόλων, νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν μέλλουσαν τῆς πατρίδος του τύχην δι' ἐπιτηδεῖας τοῦ πολιτεύματος διορθώσεως· ἔξ οὗ συνάγεται πάλιν ἡ τοῦ Σόλωνος ὑπεροχή. Τί δ' ἀπέγιναν τὰ κατὰ τοὺς Μυτιληναίους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πιττακοῦ, τὸν συμβάντα κατὰ τὴν 52 Ὀλυμπιάδα, ἧτοι μετὰ τοῦ 572 καὶ 568 ἔτους πρὸ Χριστοῦ, ἄδηλον.

Νομίσματα Ἐφέσου

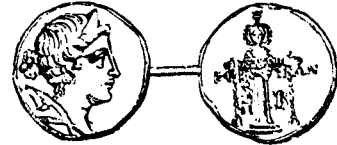
(Ἄρσενος καὶ ἀγάλμα Ἀρτέμιδος μετὰ τὰς χεῖρας τεταμένως καὶ κοσμουμένης διὰ ταινιῶν)

Φώκαιας

(Φῶκῃ καὶ κοῖλον τετράγωνον)

Σμύρνης

(Κεφαλὴ Κυβέλης μετὰ στέμμα πυργωτῶν καὶ Κυβέλη στηριζομένη ἐπὶ στήλης καὶ κρατοῦσα τὴν Νίκην)

Δώδεκα ἦσαν καὶ αἱ πρὸς νότον τῶν αἰολικῶν κείμεναι ἰωνικαὶ πόλεις· Φώκαια, Κλαζομεναί, Χίος, Ἐρυθραί, Τέως, Λέβεδος, Κολοφῶν, Ἐφεσος, Σάμος, Προίηνη, Μυσοῦς, Μίλητος. Αἱ πόλεις αὗται συνέδεοντο πρὸς ἀλλήλας διὰ κοινοῦ ἱεροῦ, τὸ ὁποῖον

τεία τοῦ Πιττακοῦ ἐξεταζομένων τῶν αἰτίων καὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς δὲν διέφερε κατ' οὐσίαν τῆς τοῦ Σόλωνος νομοθετικῆς ἐξουσίας, μόνον δὲ οἱ χαρακτηρισμοὶ τῶν δύο ἀνδρῶν φαίνονται διαφέροντες ἀλλήλων. Τὸ ὅτι τὸν Πιττακὸν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι αὐτῷ ἀριστοκρατικοὶ ἐκάλουν τύραννον καὶ κακόπατριν οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν σπ. υδαίαν ὡς πρὸς τὸν ἀληθῆ χαρακτῆρα τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἧτις ἦν *αἰσυμνητεία* καὶ οὐχὶ *τυραννίς*. Ἄξιον δὲ σημειώσεως καὶ ὅτι ὁ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς παραβάλλων τὴν αἰσυμνητεῖαν πρὸς τὴν παρὰ Ρωμαίους δικτατορίαν θεωρεῖ ταύτην παρ' Ἑλλήνων ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ληφθεῖσαν (ἴδ. Διον. Ἄλ. Ρωμ. Ἀρχαιολ. Ε' 73 «Δοκοῦσι δέ μοι καὶ τοῦτο παρ' Ἑλλήνων οἱ Ρωμαῖοι τὸ πολίτευμα (τὸ τῆς δικτατορίας) λαβεῖν. Οἱ γὰρ αἰσυμνηταὶ καλούμενοι τὸ ἀρχαῖον, ὡς ἐν τοῖς περὶ βασιλείας ἱστορεῖ Θεόφραστος, αἰρετοὶ τινες ἦσαν τύραννοι· ἠροῦντο δ' αὐτοὺς αἱ πόλεις οὗτ' εἰς ἀόριστον χρόνον οὔτε συνεχῶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς καιροὺς, ὁπότε δόξειε συμπερὸν καὶ εἰς ὁπόσον χρόνον ὥσπερ καὶ οἱ Μυτιληναῖοι ποθ' εἶλοντο Πιττακόν».

Εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Διονυσίου λεγόμενα παρατηρήτεον ὅτι καὶ αἱ λατινικαὶ πόλεις πᾶσαι, ἃν πολλαὶ ἦσαν ἀρχαιότεραι τῆς Ρώμης, εἶχον τὴν ἀρχὴν τοῦ δικτάτορος, ἀλλ' ὁ δικτάτωρ παρ' αὐτοῖς ἦν ἀπλῶς ὁ ἄρχων ἢ πρόεδρος τῆς πολιτείας, ὅπως οἱ νῦν πρόεδροι τῶν δημοκρατουμένων πολιτειῶν· τοῦτο δὲ μαρτυρεῖ καὶ ἡ κλήσις *ἀρχων τοῦ λαοῦ* (magister populi).

